

O Červené Karkulce

Byl jednou jeden vlkodlak a ten šilhal tak náramně, až se mu podařilo došilhnout za devatery hory, a co tam nevidí: Karkulka nese višňovou dortu plnou svíček a borůvkový mošt. „Ha!“ zařval sedmihlasně vlkodlak: „To je něco pro mě!“ A hop, skok přes hory a rovnou před Karkulku: „Ha!! Karkulisko, naval sem proviant.“ A ukruťácky na ni zašilhal. Karkulka mu řekla hodným hláskem: „Nesu to babičce k svátku, tak nebuď hned sprosták!“ Vlkodlak na ni vyplázl jazyk údivem a zaskuhral: „Č! Se mi zdá, že nevíš, kdo sem! A já sem velice nebezpečnej zloun a esli se rozkatím, tak si mě nepřej!“ Karkulka mu na to neřekla nic, protože judistky moc nemluví, popadla vlkodlaka za ocas, chvílku s ním mlátila o zem a potom, dřív než se vlkodlak stačil nadechnout vzduchu, mu upletla z uší roztomilý copánek a takto k němu zašvitořila: „Tak co, pišišvore?“ Vlkodlak zaskučel: „Milost, Karkulko moje milá, já sem jen tak špásoval!“ Karkulka se zasmála: „Vždyť já také jen špásuju. Jinak bych z tebe nadělala bramborových placiček!“ A nasadila vlkodlakovi obojek a vlekla skučícího blecháče přes černý les. Přijdou k babičce a co nevidí: babička seká na dvorku dřevo, heká, do polínka se ne a ne strefit. Karkulka zvolala: „Ahoj, bábi! Přivedla jsem ti pomocníčka. Ze všeho nejraději seká dřevo!“ „To nejni pravda!“ vykřikl plačtivě vlkodlak, ale už byl u dřeva a sekal polínka jen to rachotilo, protože nechtěl dostat od Karkulky druhý záhlavec. Babička s Karkulkou si sedly za stůl a pustily se do dortu. Nejprve z něj vydloubaly višně a pak nádivku. Zapily to borůvkovým moštem a v tu chvílku bylo všechno dřevo na dvorku posekané na špejlký i se špalkem. Z vlkodlaka se kouřilo jako z prádelny a pisklavě dýchal. Karkulka mu tedy dala zbytek dortu a on ho slupl i se sto devadesáti dvěma svíčkami, protože právě tolik roků bylo babičce. Vlkodlak se olizoval až za ušima, co z nich měl upletený copánek, a Karkulka mu řekla: „Ty čuně! Budeš

---

mít bolení!" Ale babička řekla: „Když mu chutná, ať si sežere třebaš mejdlo!" a dala mu láhev se zbytkem borůvkového moštu. Vlkodlak ho do sebe nakloktal a pak schroupal celou láhev i se zátkou. Karkulka nad tím kroutila hlavou, ale babička se smála: „To je náramně legrační pitomec! Aspoň se po něm nemusí uklízet. Nechám si ho pro obveselení!" A také si ho nechala.